

Arrest

nr. 211 386 van 23 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 4 juni 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 mei 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 juni 2018 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij beslissing van 1 juli 2007 wordt de verzoekende partij gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van een jaar, titel die telkens werd verlengd voor een periode van een jaar.

1.2. Bij beslissing van 4 juni 2013 wordt het tijdelijk verblijf van de verzoekende partij, geldig tot 21 april 2013, verlengd tot 21 april 2014 onder de uitdrukkelijke voorwaarde een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling voor te leggen (werkgeversattest en loonfiches), een attest van het OCMW ter bevestiging dat de verzoekende partij niet ten laste valt van het Rijk en een geldig nationaal paspoort. De verzoekende partij dient zich aan te bieden tussen de vijfenveertigste dag en de dertigste dag voor de vervaldag van het tijdelijk verblijf. Bijkomend is voorzien dat de verzoekende partij zich onberispelijk dient te gedragen en geen gevaar mag vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land.

1.3. Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Mechelen wordt de verzoekende partij veroordeeld tot een gevangenisstraf van een jaar wegens het toebrengen van slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg.

1.4. Op 31 januari 2014 wordt verzoeker ambtshalve geschrapt.

1.5. Op 9 april 2014 wordt door de stad Mechelen een attest opgesteld van afneming van de identiteitskaart voor een vreemdeling (bijlage 37).

1.6. Op 10 juni 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

1.7. Bij beslissing van 8 augustus 2014 wordt deze aanvraag geweigerd. Verzoekers beroep tegen die beslissing werd verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nr. 137 729 van 2 februari 2015.

1.8. Op 8 oktober 2014 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13) en een inreisverbod van zes jaar opgelegd (bijlage 13*sexies*). Verzoekers beroep tegen deze beslissingen werd verworpen bij arrest van de Raad met nr. 141 069 van 16 maart 2015.

1.9. Op 25 februari 2015 werd nogmaals aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13).

1.10. Op 3 november 2015 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven (bijlage 13*septies*). Verzoekers vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen die beslissing werd verworpen bij arrest van de Raad met nr. 156 269 van 10 november 2015.

1.11. Verzoeker diende op 18 december 2015 en nieuwe asielaanvraag in. Bij arrest nr. 163 226 van 29 februari 2016 weigerde de Raad aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.12. Op 28 december 2015 wordt andermaal aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*).

1.13. Op 24 juni 2016 werd verzoeker teruggeleid naar het land van herkomst.

1.14. Op 16 augustus 2016 dient de verzoeker bij de Belgische ambassadeur te Moskou een verzoek in om het inreisverbod op te heffen om humanitaire redenen.

1.15. Op 13 november 2017 dient verzoeker een visumaanvraag in.

1.16. Op 8 mei 2018 werd dit visum geweigerd. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat op datum van 13/11/2017 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van S. A., geboren op 06/06/1989, van Witrussische nationaliteit om B. V., geboren op 09/06/2012, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat artikel 40ter bepaalt dat de ouder van een minderjarig Belgisch kind, dit kind dient te vergezellen ofte vervoegen;

Overwegende dat geen enkel element in het visumaanvraagdossier erop wijst dat dit het geval is;

Overwegende dat immers uit de visumaanvraag blijkt dat betrokkene een duurzame relatie heeft met mevrouw V. U. J.;

Overwegende dat mevrouw V. U. J. niet de moeder is van het minderjarig Belgisch kind;

Overwegende dat het Belgisch minderjarig kind bij zijn grootmoeder aan moeders zijde verblijft;

Overwegende dat artikel 43 van de voornoemde wet bepaalt dat de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden kan worden geweigerd en dat hen een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid;

Overwegende dat deze redenen uitsluitend gebaseerd mogen zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en niet op economische gronden mogen berusten;

Overwegende dat het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet zijn; dat motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, niet mogen worden aangevoerd.

Overwegende dat in deze context rekening wordt gehouden met de ernst en de aard van de inbreuk op de openbare orde die werd begaan, met het gevaar dat hiervan uitgaat, met de duur van het verblijf in het Rijk, met de banden met het land van oorsprong en met de persoonlijke situatie;

Overwegende dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde;

Overwegende dat de volgende feiten tot deze conclusie leiden:

Betrokkene heeft op herhaaldelijke wijze en over een lange, recente periode inbreuken gepleegd op de openbare orde.

Op 14.09.2009 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot 5 maanden gevangenis wegens diefstal.

Op 05.09.2011 werd betrokkene vervolgens veroordeeld door de Politierechtbank van Mechelen wegens vluchtmisdrijf met gekwetsten tot 1 maand gevangenis.

Op 01.03.2012 veroordeelde de Correctionele Rechtbank van Mechelen betrokkene tot 1 jaar gevangenis wegens opzettelijke slagen en verwondingen.

Op 04.09.2013 werd betrokkene door dezelfde Correctionele Rechtbank veroordeeld tot een werkstraf wegens opzettelijke slagen en verwondingen.

Ook wegens feiten van diefstal met braak, inklimming of gebruik van valse sleutels werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld tot een werkstraf.

Uit informatie van de politie blijkt tevens dat met betrekking tot betrokkene in 2007, 2008, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014 en 2015 volgende processen-verbaal werden opgemaakt:

- PV: 00210307-ME.17.L1 door PZ Mechelen voor zware diefstal
- PV: 01591308-ME.27.L1 door PZ Mechelen voor heling
- PV: 01682108-ME.60.L1 door PZ Mechelen voor drugs/bezit
- PV: 02285510-ME.43. LI door PZ Mechelen voor opzettelijke slagen en/of verwondingen
- PV: 00509011-ME.60.L1 door PZ Mechelen voor drugs/bezit
- PV: 00354311-ME.43.L4 door PZ Bodukap voor opzettelijke slagen en/of verwondingen
- PV: 00354511-ME.41.L4 door PZ Mechelen voor weerspanningheid
- PV: 02197211-ME.60.L1 door PZ Mechelen voor drugs/bezit
- PV: 02868312-ME.60.L1 door PZ Mechelen voor drugs/bezit
- PV: 01428313-ME.43.L1 door PZ Mechelen voor opzettelijke slagen en/of verwondingen
- PV: 02672014-ME.12.L1 door PZ Mechelen voor diefstal
- PV: 01181515-ME.18.L8 door PZ Mewi voor diefstal
- PV: 01830115-ME.36.L8 door PZ Mewi voor opzettelijke slagen en/of verwondingen
- PV: 01368415-ME.43.L8 door PZ Mewi voor opzettelijke slagen en/of verwondingen

Op 09.10.2014 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van 6 jaar betekend.

Overwegende dat betrokkene dit bevel niet heeft gerespecteerd en illegaal in het Rijk is gebleven;

Overwegende dat betrokkene op 24/06/2016 is gerepatrieerd naar Wit-Rusland;

Overwegende dat artikel 8,1° van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens bepaalt dat eenieder recht heeft op respect voor zijn privé leven en zijn gezinsleven;

Overwegende dat de weigering van een visum gezinshereniging een inmenging is in het privé-leven en het gezinsleven van betrokkenen;

Overwegende echter dat art. 8, 2° van het EVRM bepaalt dat dit recht niet absoluut is en dat de inmenging van enig openbaar gezag in de uitoefening van dit recht toegestaan is, voor zover deze

inmenging voorzien is door de wet en het een maatregel betreft die in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale of openbare veiligheid.

Overwegende dat het criminele gedrag van betrokkene getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychologische integriteit van de ander;

Overwegende dat de Belgische samenleving het recht en de plicht heeft de integriteit van zijn burgers te beschermen;

De door betrokkene gepleegde inbreuken - en met name de recidive ervan over een lange, recente periode - tonen aan dat betrokkene een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Gelet op wat vooraf gaat is het niet onredelijk te stellen dat het plegen van deze misdrijven, zijnde een persoonlijke keuze van betrokkene, zwaarder doorwegen dan de particuliere belangen die hij in het kader van artikel 8 van het EVRM kan laten gelden. Dit is geenszins in strijd met het evenredigheidsbeginsel.

Onderhavige visumaanvraag wordt derhalve geweigerd, en dit in overeenstemming met artikel 43 van hogervermelde wet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Schending van het art. 8 E.V.R.M., van het art. 43 Vw., van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het proportionaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Manifeste beoordelingsfout.

1.

Dat verweerder in de weigeringsbeslissing stelt dat verzoeker een duurzame relatie heeft met mevrouw J. V. U., die niet de moeder is van zijn Belgisch minderjarig kind en dat zijn Belgisch minderjarig kind bij zijn grootmoeder aan moederszijde verblijft.

Verzoeker wijst erop dat hij tal van bewijsstukken heeft neergelegd waaruit blijkt dat zijn minderjarig kind zowel bij zijn moeder, als bij zijn beide grootmoeders, mevrouw C. V., en mevrouw A. S., verzoekers moeder, verblijft.

Verzoeker heeft ter staving van zijn duurzame contacten met zijn kind ondermeer getuigenissen en bewijzen contacten via internet (skype en Viber) (via ondermeer de moeder van zijn kind, D. B.) bij zijn aanvraag neergelegd.

Verzoeker heeft ter staving eveneens bij zijn aanvraag bewijzen maandelijkse overschrijving onderhoudsbijdrage voor zijn kind aan de grootmoeder langs moederszijde, mevrouw C. V., gevoegd.

Eveneens heeft verzoeker de overeenkomst, afgesloten met D. B., aangaande hun minderjarig kind, dd. 28.11.2015, neergelegd. Uit deze overeenkomst blijkt dat verzoekers minderjarig kind bij verzoeker zal verblijven elk weekend en de helft van de schoolvakanties.

Verzoeker benadrukt dat geen enkele van deze bewijsstukken door verweerder in de bestreden beslissing werden aangehaald.

Verweerder heeft eveneens nagelaten te motiveren waarom de door verzoeker talrijke neergelegde bewijsstukken niet kunnen weerhouden worden als bewijs dat verzoeker duurzame contacten onderhoudt met zijn kind in België, dat hij zijn kind financieel ondersteunt en dat hij zijn kind, bij een terugkeer naar België, zal vervoegen (cf. overeenkomst dd. 28.11.2015).

Dat er derhalve sprake is van schending van het art. 8 E.V.R.M., van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout, nu verweerder geen rekening heeft gehouden met alle door verzoekers neergelegde bewijsstukken en geenszins op een afdoende manier wordt gemotiveerd waarom de door verzoeker neergelegde stukken niet kunnen weerhouden worden als bewijs dat verzoeker zijn kind zal vervoegen in België en dat er sprake is van een gezinscel.

De vaststelling dat verzoeker ondertussen geen relatie meer heeft met de moeder van zijn kind of dat het kind eveneens bij zijn grootmoeder langs moederszijde zou verblijven doet geen afbreuk aan de vaststellingen dat verzoeker als vader duurzame contacten onderhoudt, zijn kind financieel ondersteunt

in zijn onderhoud, en het kind tijdens het weekend en de helft van de schoolvakanties bij hem zal verblijven in België.

2.

Dat verweerder in de weigeringsbeslissing verder stelt dat verzoeker in 2009, 2011 en 2013 in België door de Correctionele rechtbank werd veroordeeld tot 5 maanden gevangenis, resp. tot 1 jaar gevangenisstraf en tot een werkstraf.

Tevens stelt verweerder in de weigeringsbeslissing dat verzoeker in 2011 door de politierechtbank werd veroordeeld tot 1 maand gevangenis en dat met betrekking tot verzoeker tal van P.V. 's werden opgemaakt.

Door het persoonlijk gedrag van verzoeker zou zijn binnenkomst en verblijf in België dan ook ongewenst zijn wegens redenen van openbare orde en nationale veiligheid.

Dat verweerder zijn beslissing steunt op het art. 43 Vw.

Dat evenwel artikel 43 Vw. het volgende stelt :

“ Art. 43. § 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”.

3.

Verzoeker wil in eerste instantie verwijzen naar het art. 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Burgerschapsrichtlijn), waarvan art. 43 Vw. de omzetting vormt .

“Artikel 27

Algemene beginselen

1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving - of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart -, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden”(eigen onderlijning).

Het begrip ‘openbare orde’, zoals het wordt gebruikt in de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, moet dus restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van

openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 19 december 2014 nr. 135.6271.

4.

Verweerder heeft echter geen enkel grondig onderzoek gevoerd naar de feiten, waarop zijn beslissing steunt, en naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker.

Dat de loutere verwijzing naar strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker, waarvan de laatste dateert van 2013, en de overige beweerde feiten, waarvan enkel een P.V. werd opgesteld, zonder enig bijkomend persoonlijk onderzoek, op zich geen indicatie is voor de reële kans dat verzoeker in de toekomst een gevaar zou vormen voor onze openbare orde.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoeker wil verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr.163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” geval per geval dient te worden beoordeeld “teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen” en “dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde”.²

Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732)³ heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.

Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker, waarvan de laatste dateert van 2013 en naar de met betrekking verzoeker opgestelde P.V.'s, waarvan de laatste ook al dateert van 2015, zonder ook maar op enige wijze de “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” te onderzoeken en te motiveren.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

5.

Dat de bestreden beslissing bovendien eenvoudigweg verwijst naar de veroordelingen van verzoeker, waarvan de laatste dateert van 2013, en dus zeker niet meer als « actueel » kunnen beschouwd worden.

Dat ook de laatste feiten, waaromtrent een P.V. werd opgemaakt (en waaromtrent verzoeker overigens nooit werd veroordeeld), dateren reeds van 2015.

Dat verweerder geenszins een onderzoek heeft ingesteld naar de strafrechtelijke feiten, waarvoor verzoeker werd veroordeeld, of naar de strafrechtelijke feiten, waaromtrent enkel een P.V. werd opgesteld.

Dat, gezien dit helemaal niet is gebeurd, verweerder dan ook geenszins kan verwijzen naar “de recidive” in hoofde van verzoeker.

Dat derhalve verweerder in zijn weigeringsbeslissing onterecht verwijst naar het art. 43 Vw. als motivatie van zijn beslissing.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins een grondig voorafgaand onderzoek heeft verricht waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat verweerder in elk geval zijn beslissing niet afdoende motiveerde in het licht van art. 43 Vw. waardoor er sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht.

6.

Dat vaststaat dat verzoeker een duurzame relatie heeft met mevrouw J. V. U., dat hij de vader is van een Belgisch minderjarig kind, met hij affectieve en financiële banden onderhoudt, dat hij in België sedert 1999 heeft verbleven, school heeft gelopen en tewerkgesteld was, dat hij de Nederlandse taal perfect beheerst,...

Dat verweerder geenszins in de beslissing heeft rekening gehouden met verzoekers privé-en gezinsleven in België.

Dat er sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

7.

Dat, ten gevolge van de aan verzoekers betekende beslissing, verzoeker niet kan reizen naar België, waar zijn Belgische levenspartner, Belgisch minderjarig kind, Belgische moeder,wonen.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt⁶.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken.

Dat de weigeringsbeslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

8.

Volgens verweerder is het plegen van misdrijven door verzoeker zijn persoonlijke keuze welke zwaarder doorwegen dan de particuliere belangen die hij in het kader van het art. 8 EVRM kan laten gelden.

Dat verzoeker opmerkt dat de zeer algemene en vage stelling geenszins, in het licht van de vereiste concrete belangenafweging onder artikel 8 EVRM, voldoet.

Eerst en vooral merkt verzoeker opnieuw op dat er door verweerder geen onderzoek werd ingesteld naar de aard en ernst van de "strafrechtelijke inbreuken".

Verweerder gaat daarnaast geheel voorbij aan het gegeven dat er, aan de hand van de criteria die het EHRM in zijn rechtspraak aangeeft, een correcte en concrete billijke afweging moet worden gemaakt tussen de individuele belangen van de verzoeker, die een Belgische levenspartner, een Belgisch minderjarig kind, een Belgische moeder, ... heeft en het algemeen belang, anderzijds.

Uit de bestreden beslissing blijkt enkel een concrete afweging van het algemeen belang van de Belgische staat.

Daarentegen kan uit de bestreden beslissing niet worden afgeleid/vastgesteld dat er voor verzoeker eveneens een concrete en grondige afweging van zijn individuele belangen, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, heeft plaats gehad.

Verweerder beperkt zich tot een zeer algemene stelling (verzoekers persoonlijke keuze, met name het plegen van misdrijven, wegen zwaarder door dan de particuliere belangen die hij in het kader van het art. 8 EVRM kan laten gelden).

Dat de motivatie van verweerder dan ook een algemene en stereotype motivatie is en al evenmin kan beschouwd worden als een concrete en grondige afweging van zijn individuele belangen, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM.

In casu heeft er dus geen een concrete en dus correcte billijke belangenafweging plaatsgevonden waardoor er sprake is van een en schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

9.

Verzoeker wil dienaangaande verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 18 december 2014 nr. 135.326 waarin wordt gesteld dat het algemene besluit dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn "familie en persoonlijk belangen (en die van de zijnen in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde", geenszins voldoet in het licht van de concrete belangenafweging die onder artikel 8 van het EVRM wordt vereist.

Ook in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20 mei 2014 nr. 125.8379 komt de Raad tot het besluit dat de zeer algemene en vage stelling ("het familiale en persoonlijke belang van verzoeker is hier dan ook ondergeschikt") geenszins voldoet aan de vereiste concrete belangenafweging onder artikel 8 EVRM."

2.2. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze gesteund is op de motivering, enerzijds, dat verzoeker niet aantoonde dat hij het minderjarig Belgisch kind in functie waarvan de aanvraag werd ingediend, effectief zal vergezellen, en, anderzijds, dat op grond van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de binnenkomst op het grondgebied hem wordt geweigerd om redenen van openbare orde.

Het gaat *in casu* om twee van elkaar losstaande motieven, die elk van aard zijn de bestreden beslissing te schragen.

2.2.1. Inzake de redenen van openbare orde, bepaalt artikel 45, § 2, van de vreemdelingenwet dat de beslissingen, zoals vermeld in artikel 43 van de vreemdelingenwet, in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van het familielid van de burger van de Unie. Het gedrag van dit familielid van een burger van de Unie moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging zijn voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Artikel 45 van de vreemdelingenwet, dat werd hersteld en vervangen door artikel 35 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017) (hierna: de wet van 24 februari 2017), vormt een omzetting van artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 *in fine* en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) om de begrippen “openbare orde”, “nationale veiligheid”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen” nader te duiden. Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, *Byankov*).

Het HvJ heeft het ook passend geacht om de rechtspraak over openbare orde en nationale veiligheid, ontwikkeld in het kader van richtlijn 2004/38/EG, naar analogie toe te passen op strafrechtelijk veroordeelde derdelanders die een afgeleid verblijfsrecht aan artikel 20 van het VWEU of artikel 21 van het VWEU ontleen (cf. conclusie van advocaat-generaal Szpunar van 4 februari 2016 in zaak C-165/14 alsook HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 54-67, 81 en 84-86; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 36, 40-42, 48-49).

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een weigering van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele weigering van het verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de weigering van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28).

Het komt de staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30;

Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert.

Artikel 45, § 2, van de vreemdelingenwet onderlijnt in die zin dat de in de artikelen 43 en 44bis van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen “*in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel*”.

Artikel 43, § 2, van de vreemdelingenwet stipuleert dat rekening moet worden gehouden met volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze evenredigheidstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM. In de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging), dient onder meer rekening te worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 66).

2.2.2. De bestreden beslissing motiveert *in casu* dat verzoeker op herhaaldelijke wijze en over een lange, recente periode inbreuken heeft gepleegd op de openbare orde. De bestreden beslissing steunt zich daarbij op drie veroordelingen door de correctionele rechtbank van Mechelen tussen 2009 en 2013. Het betreft veroordelingen wegens diefstal, inbraak en slagen en verwondingen. Daarnaast werd verzoeker in 2011 door de politierechtbank van Mechelen tot één maand gevangenis veroordeeld wegens vluchtmisdrijf met gekwetsten. Vervolgens worden 14 processen-verbaal van de politie vermeld, opgesteld tussen 2007 en 2015, wegens zware diefstal, heling, drugbezit, slagen en verwondingen.

Er kan niet worden betwist dat het gaat om een waslijst aan feiten en dat, ook nadat verzoeker meermaals werd veroordeeld tot gevangenisstraffen, verzoeker strafbare feiten is blijven plegen tot aan zijn repatriëring medio 2016. Uit de aard van de feiten blijkt daarbij ook dat het gaat om ernstige feiten, zoals diefstal met geweld, inbraak en opzettelijke slagen en verwondingen. Hoewel inderdaad strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden zijn voor een weigering op grond van artikel 43 van de vreemdelingenwet, kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat zijn persoonlijk gedrag niet kan worden afgemeten uit de waslijst aan ernstige strafrechtelijke feiten die hij pleegde, ook nadat hij reeds meermaals werd veroordeeld.

Waar verzoeker aanvoert dat de laatste veroordeling steunt op feiten die werden gepleegd in 2013, gaat hij er aan voorbij dat uit de bestreden beslissing ook blijkt dat hij in 2014 en 2015 aanhoudend feiten heeft gepleegd. Het gegeven dat het laatste feit dateert van 2015 en nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling aanleiding heeft gegeven, is niet verwonderlijk, nu verzoeker werd gerepatriëerd naar Wit-Rusland medio 2016. Aldus kon de verwerende partij er in alle redelijkheid van uitgaan dat er wat verzoeker betreft, wel degelijk een gevaar is voor recidive. Verzoeker brengt, buiten het feit dat hij gedwongen van het grondgebied werd verwijderd in 2016, geen enkel element aan waaruit blijkt dat hij inmiddels zijn leven zou hebben gebeterd en dat verhindert dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing rekening zou houden met zijn aangehouden misdadig gedrag van 2007 tot 2015.

2.2.3. Naast deze individuele beoordeling van verzoekers gedrag, bevat de bestreden beslissing daarnaast eveneens een afweging van verzoekers gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM:

“Overwegende dat op datum van 13/11/2017 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van S. A., geboren op 06/06/1989, van Witrussische nationaliteit om B. V., geboren op 09/06/2012, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat artikel 40ter bepaalt dat de ouder van een minderjarig Belgisch kind, dit kind dient te vergezellen ofte vervoegen;

Overwegende dat geen enkel element in het visumaanvraagdossier erop wijst dat dit het geval is;

Overwegende dat immers uit de visumaanvraag blijkt dat betrokkene een duurzame relatie heeft met mevrouw V. U. J.;

Overwegende dat mevrouw V. U. J. niet de moeder is van het minderjarig Belgisch kind;

Overwegende dat het Belgisch minderjarig kind bij zijn grootmoeder aan moeders zijde verblijft;

[...]

Overwegende dat artikel 8,1° van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens bepaalt dat eenieder recht heeft op respect voor zijn privé leven en zijn gezinsleven;

Overwegende dat de weigering van een visum gezinshereniging een inmenging is in het privé-leven en het gezinsleven van betrokkenen;

Overwegende echter dat art. 8, 2° van het EVRM bepaalt dat dit recht niet absoluut is en dat de inmenging van enig openbaar gezag in de uitoefening van dit recht toegestaan is, voor zover deze inmenging voorzien is door de wet en het een maatregel betreft die in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale of openbare veiligheid.

Overwegende dat het criminele gedrag van betrokkene getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychologische integriteit van de ander;

Overwegende dat de Belgische samenleving het recht en de plicht heeft de integriteit van zijn burgers te beschermen;

De door betrokkene gepleegde inbreuken - en met name de recidive ervan over een lange, recente periode - tonen aan dat betrokkene een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Gelet op wat vooraf gaat is het niet onredelijk te stellen dat het plegen van deze misdrijven, zijnde een persoonlijke keuze van betrokkene, zwaarder doorwegen dan de particuliere belangen die hij in het kader van artikel 8 van het EVRM kan laten gelden. Dit is geenszins in strijd met het evenredigheidsbeginsel."

Verzoeker voert aan dat uit de stukken die hij neerlegde blijkt dat zijn minderjarig kind zowel bij zijn moeder – verzoekers ex-partner – als bij de beide grootmoeders verblijft. Hij voert aan dat hij een onderhoudsbijdrage betaalt en dat er een overeenkomst met de moeder werd gesloten waaruit blijkt dat het kind in het weekend bij hem verblijft en in de helft van de schoolvakanties.

De Raad merkt vooreerst op dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing is; dergelijke beslissingen werden immers reeds meermaals genomen, de laatste maal op 28 december 2015. Verzoeker werd gerepatrieerd op 23 juni 2016. De Raad dient bij de beoordeling van de grief in het licht van artikel 8 van het EVRM vast te stellen dat verzoeker sinds juni 2016 werd gerepatrieerd naar Wit-Rusland. Het kind, V.B., is geboren in 2012 en werd op 20 november 2015 door verzoeker via notariële akte erkend. Hij legt dan wel een overeenkomst neer met de moeder van zijn kind met betrekking tot de uitoefening van het ouderschap, doch blijft hij volledig in gebreke met betrekking tot de wijze waarop dit actueel wordt uitgeoefend. Verzoeker licht de Raad niet in van de wijze waarop hij, nu hij sedert twee jaar in Wit-Rusland vertoeft, het gezinsleven uitoefent, noch of er elementen zijn die hem verhinderen het gezinsleven in die situatie actueel verder uit te oefenen. Verzoeker legde bij zijn aanvraag bewijzen neer van het betalen van een bijdrage van honderd euro per maand, doch laat na verdere elementen bij te brengen met betrekking tot de wijze waarop hij contact houdt met het kind. Uit de op d.d. 1 oktober 2017 ondertekende notariële overeenkomst blijkt ook dat verzoekers zoon bij zijn moeder woont en dat verzoeker een omgangsrecht heeft met zijn zoon. Er kan evenwel worden opgemerkt dat verzoeker de Raad geheel in het ongewisse laat met betrekking tot de uitoefening van dit omgangsrecht, nu verzoeker op het ogenblik van het sluiten van deze overeenkomst in Wit-Rusland verbleef. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de regeling, zoals voorgesteld in deze overeenkomst, niet overeenstemt met de realiteit. Ook blijkt uit de visumaanvraag niet dat verzoeker de intentie heeft zich in België te voegen bij zijn zoon, doch wel bij zijn huidige vriendin, J.V.A. Aldus blijkt dat verzoeker slechts een zeer beperkt contact heeft met zijn zoon V. Verzoeker toont dan ook onvoldoende elementen aan die wijzen op een daadwerkelijk gezinsleven met zijn zoon (zie: EHRM 8 juli 2014, nr. 58363/10, *M.E. v. Zweden*, par. 80).

Het middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT